

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 213/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву UniCredit Bank Srbija a.d. Београд, Рајићева бр.27-29, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 14 У 3108/18 од 28.05.2021. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, у пореском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 15.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба тужиоца UniCredit Bank Srbija a.d. Београд поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак број 436-03-02729/2017-39 од 15.01.2018. године, а ставом другим диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Оспореним решењем одбијен је, захтев тужиоца за поништавање коначног решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град број 018-436-03-2536/2015-01 од 14.08.2015. године, којим је тужиоцу утврђен порез на пренос апсолутних права у износу од 1.047.650,00 динара, по основу промета пословног простора у у ул. ... бр. ...-..., по основу уговора о купопродаји непокретности који је оверен од стране јавног бележника под ОПУ:1925-2015 дана 18.06.2015. године, на основу тржишне вредности непокретности од 235.000,00 динара по метру квадратном.

Подносилац у захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и повреде правила поступка, наводи да је Управни суд погрешно закључио да је оспорено решење у свему законито. Истиче да постоји изричита законска одредба предвиђена као основ ништавости у смислу члана 183. став 1. тачка 6. Закона о општем управном поступку, и то прописана чланом 152. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и чланом 171. Закона о општем управном поступку. Сматра да је нејасно због чега је суд своје одлучивање свео само на део тужбеног захтева у смислу члана 183. став 1. тачка 6. ЗУП, када се читањем

тужбе и претходног управног захтева може закључити да је UniCredit Bank јасно тражила поништавање управног акта и на основу члана 183. став 3. ЗУП-а којим је прописано да ће поступајући орган решењем, по службеној дужности, у целини или делимично поништити коначно решење ако у њему није уопште или није правилно примењен материјални закон, други пропис или акт. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка је у одговору на захтев предложила да суд захтев као неоснован одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је тужени орган одбио захтев тужиоца за поништавање коначног решења Пореске управе Филијале Стари град од 14.08.2015. године, који је тужилац поднео у складу са одредбом члана 183. став 1. тачка 6. Закона о општем управном поступку. По схватању суда, да би коначно решење било поништено по овој законској одредби, потребно је да у посебном закону одређени недостатак решења буде изричито предвиђен као разлог за поништавање, што у овој ситуацији није случај. Наводи да погрешно утврђен порез на пренос апсолутних права банци, као хипотекарном повериоцу, а не привредном друштву „Елупластик“ д.о. као хипотекарном дужнику, који је обвезник пореза на пренос апсолутних права, у складу са одредбом члана 25. став 1. Закона о порезима на имовину, не чини решење од 14.08.2015. године ништавим по изричитој одредби закона, што може бити разлог за поништавање коначног решења у складу са одредбом члана 183. став 1. тачка 6. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 183. став 1. тачка 6. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр.18/16)- у даљем тексту: ЗУП прописано је да другостепени орган или надзорни орган решењем на захтев странке или по службеној дужности у целини или делимично поништава решење ако садржи неправилност која је по изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је правилна оцена Управног суда о законитости решења које је оспорено тужбом, а којим је одбијен захтев тужиоца за поништавање коначног решења Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе – Филијале Стари град број 018-436-03-2536/2015-01 од 14.08.2015. године.

Наиме, погрешно утврђивање пореског обвезника у решењу од 14.08.2015. године не чини то решење ништавим у смислу члана 183. став 1. тачка 6. ЗУП, на основу кога је тражен поништај решења. Како не постоји изричита законска одредба која наведену неправилност, односно погрешну примену одредбе члана 25. став 1. Закона о порезима на имовину, предвиђа као разлог ништавости, то је неосновано позивање подносиоца захтева на ову неправилност у конкретном случају. Наведену неправилност подносилац захтева је као странка могао да оспорава у жалбеном поступку и управном спору против решења о утврђивању пореске обавезе.

Као неоснован је оцењен и навод подносиоца захтева да у одредбама члана 152. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и члана 171. Закона о општем управном поступку постоји основ ништавости у смислу одредбе члана 183. став 1. тачка 6. ЗУП. Ово стога што се наведене одредбе закона односе на поништавање првостепеног решења од стране другостепеног органа у поступку жалби. Одредбама члана 183. ЗУП уређено је питање поништавања коначног, а не првостепеног решења, од стране другостепеног или надзорног органа. Осим тога, под изричитом законском одредбом којом је нека неправилност предвиђена као разлог ништавости треба подразумевати одредбу другог закона, а не одредбу ЗУП.

Неосновани су и наводи захтева да је Управни суд погрешно поступио када је тужбени захтев ограничио само на поништавање оспореног решења из разлога датих у члану 183. став 1. тачка 6. Закона о општем управном поступку, а не и из разлога наведених у члану 183. став 3. овог закона. Подносилац је изричито тражио поништај решења од 14.08.2015. године на основу члана 183. став 1. тачка 6. ЗУП, па су другостепени орган и Управни суд правилно испитивали постојање разлога за поништај у границама поднетог захтева, односно тужбе. Другостепени орган може поништити решење применом члана 183. став 3. ЗУП и по службеној дужности, али најкасније у року од годину дана од коначности решења, а тај рок је давно протекао.

Због свега изнетог, налазећи да наводи захтева нису основани, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 15.09.2021. године, Узп 213/2021

**Записничар,
Љиљана Петровић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић